

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Березень 2009

День відкритих дверей у НаУКМА

День відкритих дверей у Могилянці – це перша зустріч абітурієнтів із нашим університетом. Ця зустріч має велике, а часто визначальне значення – плескає мрії та надії, вказує напрям та надихає старшокласників. 4 квітня — черговий День відкритих дверей у НаУКМА. Але завжди вкрай важливо аналізувати попередній досвід, щоб ефективно

спрогнозувати майбутнє. Отже, ми спробували прискіпливо подивитися на результати першого цього-річного Дня відкритих дверей. Пропонуємо для читачів АП результати нашого аналізу. Цю статтю для нас люб'язно погодились підготувати колеги-експерти з PR-відділу НаУКМА.

З якою метою проходять Дні відкритих дверей? Дізнатися про повітряні підходи в системі освіти та можливості практичної діяльності в майбутньому, перспективи працевлаштування випускників, які пропонує Могилянська, познайомитися з висококваліфікованими викладачами та курсами, відчувати дух університету з майже 400-літньою історією, і закохатися в Могилянку – саме для цього приїждять школярі з різних куточків України. 2009 р. НаУКМА відвідали близько 200 абітурієнтів, яким сьогодні так важко визначитися в умовах напруженої вступної кампанії.

Традиційно, на День відкритих дверей відділ зв'язків із громадськістю НаУКМА проводить опитування серед абітурієнтів, аналіз результатів якого дає нам можливість побачити своєрідний зріз іміджу Могилянки з точки зору сучасної молоді. Серед характеристик, важливих при виборі ВНЗ, анкетовані обрали:

- *якість освіти,*
- *некорумпованість вступу та навчання,*
- *сприяння працевлаштуванню та попит на випускників,*
- *професорсько-викладацький склад та процес навчання.*

Чим Академія відрізняється від інших навчальних закладів? На це запитання, здавалося б, є безліч відповідей, абітурієнти ж виокремлюють:

- *гарантована висока якість та новаторський підхід до навчального процесу,*
- *можливість подальшого працевлаштування,*
- *особлива атмосфера (національні традиції),*
- *висококваліфіковані викладачі.*

Що таке, власне, День відкритих дверей? Для студентів – це теплий спогад про першу зустріч із рідним навчальним закладом. Для абітурієнтів – це зворушлива мить знайомства з цариною вищої школи, особлива мить прийняття доленосного рішення, що вплине на усе подальше життя. Якою буде ця мить, залежить від нас, викладачів та співробітників академії.

Анна Огойко,
стажер відділу зв'язків із громадськістю НаУКМА,
студентка ФГН-1, фізіологія

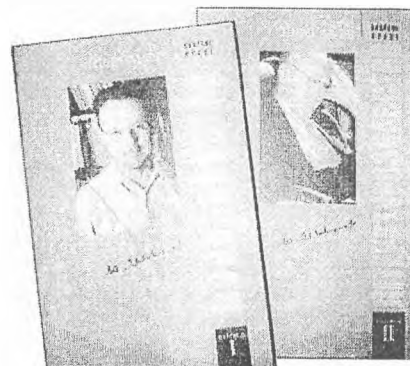
У нашому випуску:

Воля і... самотність

Стор. 2-3

Книжки, здатні змінити світ на краще

Стор. 4-5

Американська бібліотека – острівок Америки в Україні

Стор. 7

Могилянські «книжки року»

Стор. 8

Подія

«На підставі подання Комітету Національної премії України імені Тараса Шевченка... присудити Національну премію України імені Тараса Шевченка Кадировій Ларисі Миколаївні — за галерею жіночих образів у моновиставах та внесок у розвиток українського театрального мистецтва...» — зазначено в Указі Президента України від 2 березня 2009 року.

Кадирова Лариса Миколаївна — актриса, народна артистка України (1982). Народилася 10.09.1943 у Таш-

Воля і... самотність

кенті. Закінчила драматичну студію при театрі ім. М. Заньковецької (1963) та Київський театральний інститут ім. Карпенка-Карого (1981). З 1963 — 1992 — актриса Львівського театру ім. М. Заньковецької, з 1993 — Національного драматичного театру ім. І. Франка та з 1992 — театру „Сузір'я“. З 1993 — президент Міжнародної благодійної організації „Міжнародний інститут театру“ (Український центр), з 1998 — викладач, доцент Національної музичної академії ім. П. Чайковського, з 2001 — голова Художньої ради Національного університету „Києво-Могилянська академія“, з 2004 — голова правління „Шевченківського фонду ХХІ ст“, лауреат Театральної премії ім. М. Заньковецької (1993).

Художній керівник Міжнародного фестивалю античного мистецтва „Боспорські агонії“ та Всеукраїнського фестивалю для дітей та юнацтва „Шевченко в моєму серці“, директор-художній керівник Міжнародного фестивалю моновистав актрис „Марія“, організатор та голова журі Всеукраїнського конкурсу читців української та зарубіжної поезії.

Ролі: Мавка, Любов Гоциньська, доппа Анна, Міріам („Лісова пісня“, „Блакитна троянда“, „Камінний господар“, „Одержима“ Лесі Українки), Ріта, Наталія Петрівна („Чорна пантера і Білий ведмідь“, „Брехня“ В. Винниченка), Маклена Граса („Маклена Граса“ М. Куліша), М. Заньковецька („Марія Заньковецька“ І. Рябокляча), Лариса („Бензиприданниця“ О. М. Оста-

ровського), Ребекка („Росмерсгольм“ Г. Ібсена), Фея („Крихітка Цахес“ Е. Гофман, Я. Стельмах), Корделія, леді Анна („Король Лір“, „Річард III“ В. Шекспіра), Ельвіра („Тартюф“ Ж. Мольєра), Мавка („Ніч на полонині“ О. Олесь), Ольга, Ніна Заречна, Рангвська („Три сестри“, „Чайка“, „Садок вишневий“ А. Чехова),

Моновистави: за повелою С. Цвейга „Лист невідомої“, Федра за п'єсою Расіна „Федра“, Гарсієла за монологом Г. Маркеса „Любовний одвіт чоловікові, що сидить в кріслі“, Сара Бернар за п'єсою З. Хісановського та Л. Кадирової „Сара Бернар — наперекір усьому“.

Лариса Кадирова — знаний майстер: народна артистка України, лауреат Театральної премії ім. М. Заньковецької, прима Театру ім. І. Франка, голова художньої ради Києво-Могилянської академії. Цього року її творчий доробок номіновано на Шевченківську премію за низку сценічних образів, представлених актрисою у виставах „Сара Бернар“, „...Бути...“, „Посаг кохання“ та „Всі ми киці і коти“ (три перші роботи с моновиставами, а в останній поряд із Ларисою Кадировою в світлі рампи виступив Лесь Сердюк).

Також 2009 р. виповнюється 15 років, як Лариса Миколаївна грає на

взяла на себе Лариса Миколаївна. Цю мету вона втілює і на фестивалі „Марія“, і на фестивалі античного мистецтва „Боспорські агонії“, зрештою, кожна її вистава — це спроба запросити глядача до діалогу, до роздумів над вічною природою людини, над проблемою добра і зла.

У своїй театральній лабораторії вона працює з однією непростою темою, яка може бути розкрита як через античність („Федра“), так і через буденність („Всі ми киці і коти“), через образ людини, яка все життя була в тіні великої планети („...Бути...“), або ж через образ актриси, яка була в епіцентрі поглядів, захоплень і критики („Сара Бернар“). Це тема жінки, народжена з якогось дивовижного простору самотності та сили. Жінка Лариси Кадирової — сильна, але у своїй силі часто вона опиняється непочутою, віддаленою від світу, в якому їй немає рівних. Ця жінка переповідає життя, і в цей момент звільняється від тягаря, здобуваючи нові сили — і тоді вона готова назавжди полишити цей глухий світ („Посаг кохання“), вона може впасти („Сара Бернар“), але далі обов'язково встане над марнотою і полетить у власний світ — гротесковий, магічний, чарівний, звідки і сяятиме свідомо новонародженою зіркою („Посаг кохання“).

Глядачів вражає здатність актриси показати жінку з різних ракурсів і різних реєстрів: це і жінка античності Федра, і жінка магічного і жорстокого світу Латинської Америки в „Посагові кохання“ (поставленому за монодрамою Маркеса „Любовний одвіт чоловікові, що сидить у кріслі“), це і, здавалося б, зовсім звичайна жінка з вистави „Всі ми киці і коти“, і жінка-приблудниця, яка переповідає історію про велику вірменську акторку Сірануш. Жінка постає простором духу в театрі Лариси Кадирової, адже попри всі труднощі вона перемагає — самотність, байдужість, чоловіка, долю — вона стає вільною.

У виставах „Сара Бернар“ і „...Бути...“ глядачеві пропонується ці-

кава аналогія: Сара Бернар і Марія Заньковецька, Сірануш (справжнє ім'я Меребо Кантарджян) — це ті актриси, які на кін власного успіху поставили своє життя. Фіаско в театрі дорівнювало би фізичній смерті. А гі-

ганти не можуть страждати. В цьому їхня спорідненість з героями античності, які б воліли прийняти смерть у боротьбі, аніж вдатися до скитлени, щоби випросити хоч якийсь красчок «маскулітної» сцени. Сьогодні таких сильних жінок мало. Можливо, немає тих соціально-політичних умов, що зумовили емансипацію початку ХХ століття. Але попри все апелювання саме до таких героїнь, діалог із мудрим й масстатичним жінками, які здійснили культурну революцію у традиції, повернення голосів сильних жінок, які наважилися грати на рівних із чоловіками, — річ, яка вартує уваги й прагнення зрозуміти, чому сьогодні Лариса Кадирова бере на себе відповідальність за ці діалоги з красивим і високим минулим із обличчям жінки.

«Посаг кохання» — це вистава, вкрай складна для сприйняття публікою, далека від одновимірності й «красивості». Сцена. Крісло. Величезна газета. Руки — жовті, великі, забальзамовані, що тримають газету. Цей чоловік сидить неспоротно, не звертаючи уваги ні на що. Простір небуття, абсолютного спокою, але не жаху. У чорному шкіряному одязі, з руками, прив'язаними до якогось дивного механізму. Можливо, лікко у клініці... Вона хоче виборсатися з цих тенет, але не виходить. Тоді жінка починає говорити до чоловіка. Вона — Грація. Далі починається монолог завдовжки в кілька десятиліть. Це, власне, не монолог, а біль, у якому жінка може звільнитися від пут соціальності, порожньої родинної функціональності, в якій вона втратила для інших здатність бути почутою, натомість сама вона чула всіх. Усе життя вона мала бути жінкою-служницею, жінкою-рабинею, жінкою, готовою зрозуміти все в своєму чоловікові — зради, інтрижки, гнів, сморід... У її спогадах, наче в калейдоскопі, змінюються радості на страждання, світлі почуття любові — на спустошеність самотнього серця. Але це страшне звільнення, адже з нього шлях лише один... І знову та страшна символіка переможної самотності...

Після таких вистав, як «...Бути...», «Сара Бернар», «Посаг кохання», глядач відчуває зміну: ти вже не гої, яким був до початку моторошної драматичної тиші (власне, тиша — останнє слово в складному психологічному монологі у виставі «...Бути...»). Трохи інакше епістематика вистави «Всі ми кінці і коті». Хочеться вірити, що сьогодні навіть найбільший скептик зможе поцінувати мистецтво жіночих образів Лариси Кадирової. Чотири вистави, представлені на Шевченківську премію, — це чотири виміри Жінки, величної й маленької, забутої та всебітньо відомої...

Щиро вітаємо Ларису Миколаївну! Бажаємо патхення та подальших творчих успіхів!

Дмитро Дроздовський,
МП-1 "Філологія"

Актуально «Під сигнатурою Софії»: людяність, раціональність, духовність

12 березня 2009 року у стінах академії за ініціативи кафедри філософії та релігієзнавства НаУКМА відбулася відкрита лекція Сергія Кримського «Під сигнатурою Софії». В такий спосіб перед могилянською спільнотою було репрезентовано його нову книжку за однойменною із лекцією назвою, видану у Видавничому домі «КМ Академія» минулого року. Видання отримало відзнаку «Книжка року 2008» у номінації «Софія», «Українська гуманітаристика».

Загальним лейтмотивом цієї зустрічі можна було б назвати біблійний вираз про те, що не хлібом єдиним буде жити людина на землі. І це не є проблемою архаїчного, примарного як для нас, суспільства, такого, що б жодним чином не стосувалося сучасності. ХХ століття в історії людства стало тим періодом, коли після двох кровопролитних світових війн, патологічних та руйнівних за своєю суттю процесів різної епімології, які, спираючись на основи брутального матеріалізму та хижацького споживання, нівелювали саму цінність людського життя, свободи та гідності, постало питання про те, а як же рухатися у цьому страшному світі далі. Для філософського дискурсу сучасності окреслена тема є однією з найактуальніших, оскільки сучасність конче потребує нових бачень процесу розгортання історії, нових засобів терапії та прогнозування загроз, віднаходження нових підвалин права зватися людиною на землі — духовності. Сергій Борисович слушно послався на одну з найвідоміших сентенцій Мальро: «ХХІ століття буде століттям духовності, або ж його взагалі не буде». І саме філософія покликана її сформулювати як заклик до кожного з нас, повідомлення, що потребує індивідуальної розшифровки.

Аналіз історії Європи, історії не лише у значенні історії фактів, але й історії ідей, протягом 200 останніх років показує бум виникнення різних течій у філософській царині. Фактично, як вважає доповідач, це є могутньою протидією засиллю матеріального виробництва та культурі конс'юмеризму, в яких окреслений час просто потонує. «Якщо ми тут, у наших умовах, не знайдемо засоби протидії, то це призведе до деформації самого гла історії, і її, мабуть, взагалі не буде», — до таких невтішних результатів, на думку професора Кримського, докотиться людство, коли не знайде в собі сили здійснити зміну усталених настанов.

Перед майбуттєм відкриваються нові можливості покращення умов життя. Дефіциту гарних ідей не існує, єдина біда — дефіцит якостей. І знову маємо вдалу паралель, запропоновану доповідачем: В. Гросман у романі «Життя та доля» висловлює вустами одного зі своїх героїв твердження, що дуже добре ілюструє різни-

цю між абстракціями і людиною, близькою і сприйнятою кожним добротою, однією з найвищих людських чеснот: «Я проти ідеї добра, бо Гітлер може використати її задля обґрунтування концтабору. Я за доброту...».

Духовність — це кропінки, довгії, подекуди невдачливий процес виховання ідіосинкразії до підлості, неприйняття жорстокості, що ховається за примарно благородними та високими абстракціями добра, співведливості тощо. «Доброга приходить до нас тільки з опаленими крилами. Тільки тоді, коли ми не знаходимо виправдання власним діям, ми знаходимо його для інших».

Рух до Абсолюту є вкрай небезпечною річчю. Відтворюється голос власного розуму і приспаної совісті, міради людей впадають до найстрашнішої форми некритичності, котру тільки знало ХХ століття — до ідеологічного фанатизму, що є симптомом апогею тоталітаризму, свідченням інтелектуального злочину людства перед самим собою, коли найліпші ідеї було принижено на рівень засобу задоволення чийось приватних бажань. Людям вистачало плути, аби шляхом вбивств та страшенних репресій загнати найкращі якості, що їх має в собі людина, на дно несвідомого, з якого їм уже несила пробитися назовні, викоринити їх з себе геть, аби потім побиватися і у страшенних муках віднаходити себе для себе самих у своїй природній справжності.

За виразом доповідача, «філософ не може подолати цей світ зла самотужки, але може він здійснити подвиг — прийти й у цілковитій темряві поклонитися новій істині, що народжується чи вже народилася». Філософія необхідна цьому світові, аби відхилити тьмяну завісу часу, і оприялювати ту сенсову справжність, що за нею ховається, якою б страхливою вона не була.

Цей світ, як зазначають Ляйбніц і професор Кримський, є одним з найкращих світів, і всього в ньому вистачає, усі його константи творять єдине ціле, аби існувало гармонійне співвідношення людини і її життя. Людина насправді дуже органічно вписана до того середовища, в якому вона живе. Людських проблем не існує поза самою людиною, поза тими якостями, які вона оприялює в світі. Духовність як альтернатива дійсному порядку, не є лише протидією якомусь примарному злові, але й це могутнім стимулом до праці, до позитивної дії. Саме через це будь-яку людську кризу можливо подолати шляхом звертання до себе, до плекання в собі найкращого з усього комендіуму можливих чеснот. Світові з його меркантильною зосередженістю на дрібницях не вистачає настанови позитивності і доброти. Майбутнє, на думку Сергія Кримського, за мудрістю людяності. Яким же ж насправді воно буде — не знає ніхто. Але справжня мета філософії — зашобігти, і таким чином захистити.

Ганна Трегуб,
студентка ФГН-4

ПРОчитання

6 березня, коли київські офіси «екстернам» святкували 8 березня, рейтинг «Книжка року» святкував своє десятиріччя і назвав імена книжко-лауреатів 2008 року.

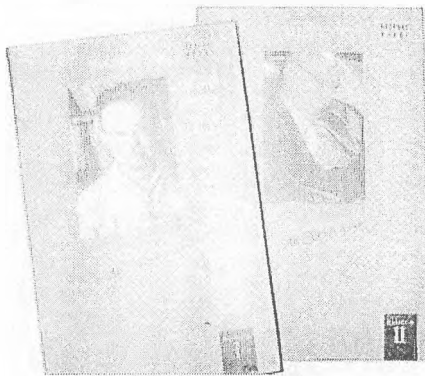
Експертна оцінка — завжди трохи смаківщина. У будь-якого експерта свій власний набір принципів, за якими він відбирає ту чи іншу книжку. Проте в глибині душі, на самісінькому її дні, експерт залишається просто читачем, котрий ділить книжки — як людей — на своїх і чужих.

Отже, експертні рішення у фіналі виявилися таким, що відзнаку «Краща книга року» (своєрідне літературне гран-прі) здобули проекти: двотомник Юрія Шевельова. Вибрані праці. Книга 1. Мовознавство (упорядник Лариса Масенко). Книга 2. Літературознавство (упорядник Іван Дзюба); номінація «Хрестоматія», чотиритомник «Великий голод в Україні 1932–1933 років», номінація «Минущина»; книга Сергія Кримського «Під сигнатурою Софії», номінація «Софія».

Звання найкращої книжки

Книжки, здатні змінити світ на краще

року та Гран-прі дісталися двотомнику вибраних творів Юрія Шевельова видавництва «Києво-Могилянська академія». Усього на два експертні голоси ця книжка випередила «Великий голод в Україні 1932–1933 років. Свідчення очевидців для комісії Конгресу у США» — видання, яке побачило світ у тому самому видавництві (Катерина Наньо). Чтиво на рік. Завершив свою роботу Десятий всеукраїнський рейтинг «Книжка року 2008» // Дзеркало тижня. — № 8 (736) 7 — 13 березня 2009). Що

жс, Могилянська знову на висоті.

Чому саме двотомник Шевельова вирішено назвати найкращим виданням 2008 року? На це запитаємо ми спробуємо знайти відповідь у цій статті.

Від Лазаря Барановича до Юрія Андруховича, або Балак Шевельова

100-річчя від дня народження видатного українського мовознавця і літературознавця Юрія Шевельова.

як і слід було очікувати, залишилися майже непоміченими засобами масової інформації, не кажучи вже про державних мужів. Справа тут і в горезвісній «попсовості» більшості наших ЗМІ, і в рівні освіченості значної частини українського інтелекту, — проте не тільки в них. Чи варто уповати на диво, сподіваючись на інтерес до ювілею і самої постаті Ю. Шевельова з боку преси, телебачення, радіо, високопосадовців, якщо й наукові та громадські інституції не виявили належної активності? Де конференції, круглі столи, академії, де нові видання праць ученого, де публікації колег і учнів на сторінках газет, журналів, збірників?

Дещо, звичайно, є, — але чи не замало, коли йдеться про масштаб постаті ювіляра? Інститут української мови НАНУ організував тематичний круглий стіл, — проте хіба можна порівняти його з пишним державним відзначенням 100-річчя академіка Івана Білгородського (опонента й антипода Шевельова!) два роки тому? Ні, звичайно. Інститут же літератури взагалі обмежився тим, що «делегував» свого директора в Києво-Могилянську академію вести презентацію двотомника

вибраних праць Юрія Шевельова ще в грудні 2008 р., — хоч кому-кому, а саме цій установі годилося б пошанувати метра літературознавчої науки, без пошани на праці якого не обходиться, певно, жодна дисертація з відповідних спеціальностей. Національна Спілка письменників? Так там просто не до Шевельова, хоча для організації українського літературного життя за межами України він зробив чимало (чого варта тільки історія МУРу та журналу «Арка», що виходив у Мюнхені наприкінці 1940-х!).

Жаль, немає в живих певного Романа Корогодського, — сам один він зробив для повернення інтелектуального спадку Юрія Шевельова в Україну більше, ніж уся Академія Наук. Маю на увазі передусім здійснені Корогодським у 1998 р. видання шевельовських праць «Поза книжками і з книжкою» та тритомник «Пороги і запоріжжя». Тоді теж був ювілей — як виявилося, останній у житті вченого. Тепер же головною подією ювілейних випанувань став вихід вибраних праць Юрія Шевельова у двох томах (перший представив частину його мовознавчого доробку, другий пропонує досить широкий, у межах 1120 книжкових сторінок, вибір есеїв критика й історика літератури). Завдячувати масою трьом ентузіастам — Вірі Соловійовій (директору Видавничого дому «Києво-Могилянська академія»), Ларисі Масенко (завідувач кафедри української мови НаУКМА) й Івану Дзюбі (упорядникам першого й другого томів, авторам передмов до кожного з них). Спільними зусиллями вони підготували чи не перше синтетичне видання, в якому Шевельов постає у двох своїх іпостасях

водночас. Одну з них — лінгвістику — він вважав основною спеціальністю, друга — критика — була його хобі.

Про Шевельова-критика дали й піде мова.

До «свого» тому І. Дзюба включив 46 студій (статей, есеїв...) Юрія Володимировича, які охоплюють чималий відтінок його творчої біографії: від 1943 року до кінця 1990-х. На історико-літературних просторах Шевельов почувався вільно, не обмежуючи свої інтереси якимось одним періодом чи напрямом. Упорядкований І. Дзюбою том відкривається його есеєм про Лазаря Барановича (1943 р.), а завершується статтею про Юрія Андруховича (1996 р.). — і в обох випадках Шевельов показує своїх «головних героїв» так, що цілком виразно бачиш той культурно-історичний, психологічний клімат доби, поза яким іншим був би Баранович і так само іншим був би Андрухович. Річ це начебто й самоочевидна, проте в даному разі хотілося б наголосити на рідкісному вмінні критика (історика, культуролога, літературознавця...) на малій площі тексту вмістити максимум інформації про ЧАС із його шоразу новою драматургією.

Стаття про Л. Барановича писалася у Львові, коли ще тривала друга світова. І чомусь же забавлявся Шевельову саме в таких обставинах писати про чернігівського й новгород-сіверського архієпископа XVII століття! В історії Барановича, власне — в драмі цієї яскравої особистості дослідник побачив грандіозний історичний сюжет, що виходить за рамки одного століття. Читати його можна як історію хвороби цілої нації, психологічного зламу, що стався в другій половині XVII ст.: «війна-мужа» почав витіскувати «хохол», який покладався не на власні сили, а на Московщину, на «опіку царя». Причиною такої переорієнтації були війни, чвари і взаємознищення, що принесли Україні «безконечний хаос». Отож і в поезії Лазаря Барановича, пише Ю. Шевельов, мотиви «брязкоту зброї і сильної волі» загнали, меч застряг у піхвах, сурми перестали кликати до бою, уславленими натомість поневолювачів України...

Стаття «Меч, груби, люття» нагадувала про небезпеку ілюзій щодо «зовнішньої орієнтації». Звісно, 1943-й рік — не 1941-й (коли загало кому з українців здалося, що настав сприятливий час для того, щоб «вирвати» Україну з-під більшовицької Москви), — проте, виявляється, наука не йде до бука. Ось уже й повітря історія свідчить, що проблема ціннісного вибору, визначення стратегічного вектора руху залишається для українців актуальною. Як і проблема виснаження енергії нації «чварамі і взаємознищенням» її вождів.

Фактично продовженням статті про Барановича був есей Юрія Шевельова «Москва, Маросейка» (1954 р.), написаний у зв'язку з 300-

Нові колекції Наукової бібліотеки

Славна традиція дарування власних бібліотек, започаткована митрополитом Петром Могилою; і підтримана професорами та випускниками Києво-Могилянської академії, продовжена сучасними прихильниками відродженої академії. Власне історія нашої сучасної бібліотеки, — це історія сучасного меценатського руху: численних державних та громадських наукових організацій та установ, приватних осіб не лише в Україні, але й зі Сполучених Штатів Америки, Канади, Австралії, Франції, Німеччини, Бразилії та інших країн світу. Понад 7 тисяч осіб зробили своїй поважний духовний внесок у відродження Бібліотеки. Ми щиро вдячні кожному, хто доклав зусиль до створення сучасної наукової бібліотеки нашого університету, яка вже добре знава за своєю колекцією не лише в Києві, а й в Україні та за її межами. До 48 приватних колекцій, які вже відомі користувачам нашої бібліотеки, відтепер додалися ще кілька.

Більше 200 книг отримали ми в дарунок від доцента кафедри історії НаУКМА Тетяни Балабушівич, і це лише перший етап започаткування персональної колекції пані Тетяни в нашій бібліотеці. Тематика документів охоплює широкий діапазон предметів, таких як історія, культурологія, політологія, публіцистика та художня література тощо.

Це вже сьома колекція від «могилянців» (масно книгозбірні В. С. Брюховецького, С. М. Квіта, М. Т. Бричка, С. С. Іванюка, В. П. Моренця, В. Є. В.Є. Панченко). Майже опрацьовані надходження ще до двох нових колекцій — Євгена Поповича та Артема Москаленка.

Євген Попович — член Спільни письменників, журналіст, відомий перекладач з німецької, в тому числі німецькомовних творів Ольги Кобилянської. З-під його пера вийшли українські переклади Г.Лессінга, Йогана Вольфганга фон Гете, Е. Т. А. Гофмана, Герріха Бейля, Томаса Манна, Германа Гессе, Еріха М. Ремарка, Макса Фріша, Мартіна Вальзера, Франца Кафки, Людвіга Вітгенштейна.

Колекція Євгена Поповича налічує 7615 примірників, переважає художня література та літературна критика, в тому числі — багато стародруків, а також наукових праць з історії, довідкових та періодичних видань, представлених книги з релігійства, культурології, с видання з мистецтва та мистецтвознавства, філософські твори та розвідки.

Колекція А. А. Москаленка, відомого мовознавця-україніста, зав. кафедрою української мови Одеського державного університету, в основному, складається з праць та наукових збірників з лінгвістики, досліджень з філології, мовознавства, містить також багато стародруків, словників тощо.

В 2009 р. бібліотечні колекції Могилянки, сподівасмося, поповняться новими книгозбірнями відомих науковців Богдана Осадчука (Німеччина), Михайла Браїчевського, Єлєонора Соловей (Україна).

Тетяна Ярошенко,

віце-президент із інформаційного забезпечення НаУКМА

літтям Переяславської ради, яка в СРСР трактувалася як здійснення віковичних прагнень українського народу до возз'єднання з Росією. Він теж — про II пол. XVII століття. Шевельов викладає своє розуміння Переяслава, наголошуючи на тому, що «сучасникам Переяслава здався вихідним пунктом для великої експансії». Українська інтелігенція сподівалася завоювати військовою силою Москву — культурно. І поки «культура була при церкві, і церква означала культуру», такий сценарій видавався можливим. Проте у XVIII ст. відбулася «секуляризація науки, мистецтва, культури в цілому»; «Європа вже не жила церковною культурою». Україну ж Петро I відгородив від Заходу — і її культура почала ставати старомодною, провінційною.

Що ж до політичної поразки, до якої, зрештою, призвів Переяслав, то вона, за Ю. Шевельовим, зумовлювалася тим, що «різні українські кола втягали Москву в Україну, намагаючися використати її проти своїх внутрішніх ворогів». Шевельов називає такі намагання «комплексом Кочубеївщини». Фатальним чином він дався взяти у червні 1709 року, коли саме українські Кочубеї, а не Петро I, виграли бій під Полтавою.

Усі ці міркування 1954 року настільки животрепетні й болючі, що диву даєшся: чому нашій т.зв. еліті (а разом з нею — й багатьом «пересічним українцям») ніяк не вдається засвоїти ті кілька уроків історії, що про них писав Юрій Шевельов? Чому й досі доводиться погоджуватися з Шевельовим, що «три страшні вороги українського відродження — Москва, український провінціалізм і комплекс Кочубеївщини»? Так, наче й справді йдеться про якийсь неподоланий національний фатум...

Життя Юрія Шевельова (Шереха) могло б стати предметом окремої дисертації, навіть кількох. Юрій Шевельов, безсумнівно, — знакова постать в історії української культури і науки другої половини XX століття.

Україна для Юрія Володимировича поставала зоною відчуження, в якій панує советська ідеологія, що нівечить і підкорює собі особистість митця, науковця.

Юрій Шевельов тривалий час навіть боявся приїхати до Києва, передбачаючи, що це може завдати проблем і йому, і його «пановним ворогам». Дослідник світового рівня, який міг би насолоджуватися успішним життям у США, болів Україною і страждав від своєї відірваності. Тяжко віддати своє життя одній великій ідеї, а в кінці шляху зрозуміти, що це служіння було марним, що твої думки не прийняті, викликають не здорову дискусію, а заперечення і відштовхування. Чимось це нагадує шлях Христа — чи не лише ще одне *imitatio*?

Із Шевельовим важко полемізувати, бо ця людина — надзвичайний ерудит. Ті ж дискусії, які виникали за його життя, часто мали ідеологічне запламування (в першому томі праць Ю. Шевельова, який упорядкувала

професор Лариса Масенко, завідувач кафедри української мови Києво-Могилянської академії, є полемічна стаття «Так нас навчали правильних проізонопеній», у якій Шевельов іронічно полемізує з фантомом «Галини Тарасюк», за яким стояли ідеологи радянського мовознавства: Інститут мовознавства ім. О. Потебні, І. Білодід та В. Русанівський). Про все це було згадано на презентації двох томів вибраного Юрія Шевельова, розподіленого між стилями мовознавства (упорядник Лариса Масенко) й літературознавства (упорядник Іван Дзюба). Природно, що перший том, менший за обсягом, належить лінгвістиці, а другий, літературознавчий, більший. Проте сам Ю. Шевельов уважав себе лінгвістом, а літературознавчі розвідки навіть підписував псевдо — Юрій Шерех, про що зауважує Л. Масенко у вступній статті до першого тому.

У студії «Прологомена до вивчення мови та стилю Г. Сковороди» з першого тому Юрій Шевельов зазначає, що перед тим, як зробити висновки, науковцю доводиться провести величезну чернову роботу.

Юрій Шевельов завжди прагнув до об'єктивної (наскільки можливо) точності й виваженості у висловлюваннях. Л. Масенко в передмові до першого тому згадує про суперечку Романа Якобсона і Юрія Шевельова, після якої Шевельов мав переїхати працювати в Колумбійський університет. На жаль, Роман Якобсон, який співпрацював із російськими спецслужбами, став заручником цих позанаукових схем. Звичайно, це дуже неприємний факт, який кидає пляму на Якобсона як на людину. Але саме в Якобсона є прекрасна розвідка «Лінгвістика і поетика», в якій він висловлює сакраментальну думку: чи така вже прірва між літературознавством і мовознавством, як вважають деякі дослідники? Здається, Юрій Шевельов на це запитання дав вичерпну відповідь усім своїм життям.

В інтерв'ю у Чернівцях на запитання журналістки про те, коли ж в Україні буде лауреат Нобелівської премії, Юрій Володимирович спокійно відповів: а хіба це показник? Скільки талановитих авторів так і не здобулися на Нобель! Натомість важко уявити, скажімо, літературу XX століття без Айтматова, не лауреата.

Літературний процес для Юрія Шевельова природний. На все свій час, а нам залишається спокійно і негалазливо працювати і відкривати для себе світ Юрія Шевельова, принаймні через два томи вибраних праць.

Володимир Панченко,
д.ф.н., професор кафедри літератури
та іноземних мов НаУКМА

Дмитро Дроздовський,
МП-1 «Філологія»

Наука в НаУКМА

Цього року НаУКМА відвідав професор Іван Гут, викладач Університетського Коледжу Лондона (Великобританія) та співзасновник нещодавно відкритої Міжнародної школи з клітинної біології для молодих учених «Фундаментальні методи дослідження у клітинній біології ссавців». Ця науково-навчальна організація, за фінансової підтримки FEBS (the Foundation of European Biochemical Society), проводить підготовку новітніх поколінь біологів. У рамках недавніх Днів Науки в Могиллянці професор Гут разом із колегами з Інституту молекулярної біології та генетики

Професор Іван Гут: «Основа науки — людський ентузіазм»

презентував курси цієї школи за напрямом «Клітинна біологія». Приємно, що курси в цій школі читаються і в НаУКМА — вперше на базі вищого навчального закладу. Пропонуємо увазі читачів інтерв'ю з професором Іваном Гутом.

— Розкажіть, будь ласка, як починалися курси у школі молодих біологів.

— Ми проводили курс, який фінансували FEBS (Фундація Європейського Біохімічного Співтовариства) та Інститут молекулярної біології і генетики. Його темою був пошук пухлинних антигенів. Ми мали багато відвідувачів із різних країн. Після того, як ми отримали їхні відгуки, я вирішив,

що курс необхідно провести не на базі академічного інституту, в якому все готово для наукової роботи, а на базі університету. В Україні, на жаль, університетська наука значно слабша за академічну. Це питання я обговорював із представниками FEBS, і вони погодилися прочитати такий курс на базі двох університетів: одного університету в західній Європі, другого — у східній. Треба було вибрати, де читати курс. Я вибрав університет, де найбільш відчутна потреба в посиленні біологічного напрямку. Це Могилянка. Тут дуже добрі студенти, вони мають надзвичайно добру теоретичну підготовку. Я зустрівся з В'ячеславом Брюховецьким, президентом НаУКМА, і запропонував запровадити цей курс.

Він зустрів пропозицію з ентузіазмом. Ішлося про те, щоб курс постійно, щороку, проводився на базі університету. FEBS погодився. Таких курсів у Європі нема, бо там не вживають фундаментальні основи. Як культивувати клітини ссавців? Як їх аналізувати? Як працювати з люмінесцентним мікроскопом, виділяти ДНК? Адаже це те, що ми робимо щодня в лабораторіях. Якщо цього не знати, то дуже важко адаптуватися в лабораторії. Від успіху цього курсу (бо він перший), залежатиме, як нас оцінять FEBS. Якщо оцінять негативно, подальшого фінансування не буде. Успіх курсу — це основа для подальшого фінансування.

Мушу сказати, що відвідування

студентів із КМА було чудовим. Всього було 12 лекцій і практичних занять. Базу для практичних занять нам надали люди з Інституту молекулярної біології й генетики. Вони організовували всю роботу. Це Олена Горбунко, Сергій Пальчевський, Олександр Живодуп. Саме вони відповідали за проведення практичного курсу.

— На вашу думку, якими є перспективи цих курсів і від чого залежатиме їх успіх?

— Все залежить від тієї організації, де це проводиться. Питання в тому, що важливо саме для КМА. Коли я мав зустріч спочатку з професором Брюховецьким, потім із президентом Сергієм Квітом, ми говорили про те, що університет зацікавлений у тому, щоб розвиватися. Не має значення, які є труднощі чи фінансові проблеми — університет прагне це робити. Курс відбувся, я вважаю, що зроблено багато.

— Чи відбудеться школа в наступному році, якщо проект не буде профінансовано?

— Курс уже подано, але фінансування залежатиме від того, наскільки він успішний.

— Пане Гут, як лабораторія використовуватиметься поза школою? Чи є у вас ідеї, як ефективно організувати її діяльність?

— Моя думка — це навчальна лабораторія для студентів із природничого факультету. Це виглядатиме як своєрідний практичний полігон. Ідеї для перспективного розвитку галузі медицини в НаУКМА є.

Розмовляв Іван Жежера,
студент ФГН-4

Ярмарок кар'єр у НаУКМА

25-26 березня в НаУКМА відбувався традиційний щорічний Ярмарок кар'єр — подія, що відкриває для молодих людей можливості кар'єрного успіху. Щороку на Ярмарок кар'єр збираються партнери нашого університету, які підтримують різні його ініціативи, акції та заходи. Ця подія вже стала однією з найочікуваніших. Цього разу, незважаючи на складну економічну ситуацію, пов'язану зі світовою економічною кризою, до нашої *alma mater* завітали представники як давніх партнерів — Ernst&Young, Coca-Cola, Procter&Gamble, SAN-Інбев, так і нових компаній, що зараз розвивають співпрацю з НаУКМА — L'Oreal, ITI, Procter & Gamble та інші. Могилянка затвердила свій новий девіз: треба формувати простір позитивного світосприйняття за будь-яких умов. І знані компанії вирішили підтримати в цьому наш університет, погодившись узяти участь у черговому Ярмаркові кар'єр. Присмо, що в такий непростий час, коли багато компаній мають збитки, наші партнери і благодійники все ж знаходять можливість для того, щоб, із одного боку, підтримати ініціативи та проекти НаУКМА, з іншого — дістати можливість набрати персонал зі студентів нашого університету. Разом можна здолати всі «кризи», бо насправді криза — це лише можливість проаналізувати власну роботу, щоб із упевненістю, як переможець увійти в завтрашній день. Пропонуємо нашим читачам блік-інтерв'ю з

представниками компаній-учасників щорічного Ярмарку кар'єр.

Анна Яковенко, представник компанії «L'Oreal Україна»:

— Як, на Вашу думку, можна наблизити навчання до реальних вимог бізнесу? Що для цього робить Могилянка?

— Звичайно. Це для нас дуже цікаво, і ми б теж планували почати співпрацю з таких заходів, як стажування чи ярмарки вакансій. Офіційно саме з цього року ми започатковуємо програму співпраці. Вона передбачає презентацію компанії «L'Oreal Group»; це робиться для того, аби наблизити студентів до цієї галузі діяльності. Ми водночас плануємо першу зустріч і потенційно можемо встановити партнерські зв'язки, і звідси вже для себе визначити, чи існують можливості для ширшої співпраці.

В принципі, можливості стажування в нас є, позаяк компанія «L'Oreal» є достатньо гнучкою, і ми пропонуємо стажування не лише на літо, а й протягом усього року. Це може бути неповна зайнятість, яка передбачає всього два-три повні робочі дні чи певну кількість годин, які студент має відпрацювати протягом тижня.

Інна Гелегіна, представник юридичної коптори «Василь Кисіль і партнери»:

— У вашій компанії працює чимало випускників Могилянки. У нашому університеті багато проектів, і хотілось би знати, які з них Ваша компанія могла б підтримати.

— Ми підтримуємо певні змагання, найчастіше з міжнародного арбітражу. Також можемо підтримувати конференції, пов'язані з юридич-

ними, правозахисними аспектами. Для нас велика честь співпрацювати з Могиллянкою.

Оксана Ткачук, представник компанії «Rei us» (дизайн меблів для VIP-офісів):

— Пані Оксано, якими зараз є принципи набору до компанії «Редус»?

— Головною вимогою до кандидатів є вільне володіння англійською мовою, а також — обов'язковим є вміння адаптуватися в умовах динамічної роботи, де є багато задач і потреба пристосовуватися до змін. Усі могилянці відповідають цим критеріям.

Ольга Урліна, представник компанії «САН-Інбев Україна»:

— Пані Ольго, чому Ваша компанія цікава і відбирає персонал саме в НаУКМА?

— Одним із головних корпоративних принципів компанії, як в Україні, так і в цілому світі, є підбір найкращих працівників, найкращого персоналу. Другий принцип полягає в тому, що персонал, який ми набираємо «зовні», посідає з часом найвищі посади, навчається нашої корпоративної культури. Тому ми старасмося підтримати найкращих: і, як показують офіційні видання та рейтинги ВНЗ плюс наш досвід, співпраця з молодими спеціалістами, тим паче з випускниками НаУКМА, є дуже успішною. Могилянки — чудові люди, які мають ґрунтовну академічну освіту, вони енергійні й талановиті. Тому цієї захід — Ярмарок кар'єр — прекрасний привід для того, щоб показати себе, розповісти про свою компанію і самим розвинути, що її кому ми можемо запропонувати.

Розмовляв Іван Жежера,
студент ФГН-4

Соціум

Все більше і більше молодих людей прагнуть вчитись за кордоном, а особливо в США. Але, звичайно ж, щоб їхати вчитись в Америку потрібно як мінімум володіти англійською та мати уявлення про те, куди власне ти їдеш, що від цього отримаєш, і які вимоги будуть до тебе поставлені. Американська бібліотека – такий собі осередок американської культури в Україні, дає відповіді на всі ці запитання, а також допомагає ознайомитись з усіма набутками культури США і дає корисні поради для охочих там навчатись.

Але не будемо обмежувати функції Американської бібліотеки, яка існує вже більше 10 років, лише тим, що було тільки що зазначено. Щоб

Американська бібліотека – острівок Америки в Україні

дізнатись більше, ми розмовляли з керівником Американської бібліотеки Ганною Воскресенською.

— З чого все починалось? Як виникла ідея створення Американської бібліотеки?

— Американська бібліотека – правонаступниця Дому Америки в Україні, який постав 15 років тому, і в межах якого було створено потужну бібліотеку, яка працювала за моделлю публічної американської бібліотеки. Після 5 років успішної роботи ця бібліотека була перенесена в Кисво-Могилянську академію. Ми намагались зберегти ті традиції, ті принципи, за якими працювала бібліотека Дому Америки в Україні, а саме: ми працюємо як публічна бібліотека, тобто як для могилянських студентів та викладачів, так і для широкого загалу.

— Хто допомагав у створенні бібліотеки?

— Великий внесок в те, аби бібліотека постала тут і була такою, як вона зараз є, зробив професор Кисво-Могилянської академії, перший директор Дому Америки в Україні Віктор Кінтастий. Віктор Кінтастий – американець українського походження, доктор філософії, людина віддана українській культурі і науці, так само, як і американській. І після його смерті бібліотека отримала його ім'я.

— Скажіть, з ким ви співпрацюєте зараз і які джерела фінансування ваших фондів?

— По-перше, ми є структур-

ним підрозділом університетської бібліотеки, тому передовсім ми співпрацюємо зі службами бібліотеки НаУКМА. Крім того нашим спонсором і партнером є відділ преси, освіти і культури посольства США в Україні. Ми працюємо на основі меморандуму про взаєморозуміння і на основі щорічних угод про співпрацю з цим відділом, якими передбачено не тільки організаційну, але й фінансову підтримку від посольства США в Україні. Ця підтримка головним чином йде на те, аби поповнювати як книжковий фонд, так і фонд електронних ресурсів. Завдяки цьому фінансуванню ми можемо забезпечувати передплату електронних баз даних для користувачів бібліотеки, купувати книги, періодичні видання і художні фільми. Крім того посольство фінансує навчання персоналу, тобто працівники бібліотеки мають можливість відвідувати семінари, конференції з питань бібліотечної роботи.

— За вашими спостереженнями, які групи людей, крім студентів, відвідують Американську бібліотеку найчастіше?

— Насамперед викладачі, які добирають матеріали до своїх англійських курсів. Здебільшого це викладачі не могилянські, а з інших вишів: з Авіаційного, Лінгвістичного, з Університету Шевченка. Це люди, які пишуть магістерські роботи, кандидатські дисертації або проводять дослідження. Серед користувачів також є представники неурядових організацій, яких ці-

ти», де зібрано багато лінків на сайти, які обіймають всі ті питання, про які ми говорили.

— Також цікавим і неординарним є проект «Кіновечори щоп'ятниці». Розкажіть детальніше про нього, а також про ідею його створення.

— Це наша, спільно з відділом преси, освіти і культури посольства США в Україні, ідея. Проект триває вже 5 років, презентерами у нас бувають представники посольства. Перед показом презентер представляє фільм, а після – є можливість обговорити стрічку, що звичайно, сприяє вдосконаленню розмовної мови наших користувачів. І, звичайно ж, всі фільми – англійські.

— Участь в таких вечорах можуть брати тільки користувачі бібліотеки?

— Так. Але записатись до нашої бібліотеки абсолютно не складно, адже бібліотека є загальнодоступною. Записавшись, користувач отримує, крім можливості брати участь в подібних вечорах, ще масу переваг: можна позичати книжки додому (не кожна бібліотека в наш час може надати таку послугу, тим більше, коли йдеться про зарубіжну літературу), також ми забезпечуємо доступ до швидкісного інтернету, що має великий попит серед користувачів, ми володіємо великою колекцією англійських фільмів на DVD, і можна прийти в бібліотеку та на своїй розумі обрати фільм і переглянути його прямо у нас.

— Щодо англійської мови. Натрапив в інтернеті на повідомлення про ваше засідання спільно з англійським клубом. Розкажіть, що це за клуб і як часто ви з ним співпрацюєте?

— Це ще один із напрямів нашої роботи: тут, на базі нашої бібліотеки, працює англійський бібліотечний клуб, в якому працюють люди з різних бібліотек України. Як правило, ми організуємо зустрічі з кимсь із американських бібліотекарів і проводимо презентації та дискусії на різні теми, зокрема щодо використання новітніх технологій в бібліотеках, наприклад, як можуть бібліотекарі використовувати в своїй роботі Web 2.0 технології, соціальні мережі, блоги, аби забезпечити потреби користувачів. Але в цілому теми зустрічей дуже різні, ці засідання є для нас важливими і корисними, адже вони допомагають втілювати в життя всі ті авангардні та передові ідеї, що зараз панують в світі і США зокрема.

— І наостанок. На Вашій думку, в чому роль бібліотекаря в сучасному суспільстві?

— Бути логістом в цьому морі інформації, скеровувати людей до певної інформації, допомагати кожному знайти те, що йому необхідно і не говорити, як інколи буває, «зверніться до каталогу», а працювати індивідуально з кожним користувачем, з'ясовуючи його проблему і намагаючись йому допомогти. Мати в своєму розпорядженні такий арсенал послуг і ресурсів, щоб задовольнити принаймні провідні групи користувачів, і завжди залишатися в курсі усіх актуальних новінок, які можуть зацікавити людей.

Розмову вів Євген Савваттсєв,
студент ФГН-2

Подія

Могилянські «книжки року»

В березні на урочистій перемонії випанування лауреатів X Всеукраїнського рейтингу «Книжка року-2008» Видавничий дім «Києво-

Могилянська академія» здобув перемогу в трьох номінаціях. «Книжка року» в номінації «Софія» стала праця Сергія Кримського «Під сигнатурою Софії»; чотирихотомний збірник свідчень «Великий голод в Україні 1932–1933 років» переміг у номінації «Минулизна», а двотомник вибраних праць Юрія Шевельова, перемігши в номінації «Хрестоматія», ще й отримав гран-прі.

Натхненні початком весни, весукраїнським визнанням та значним попитом на свої видання, працівники Видавничого дому нині скеровують усі свої сили на підготовку до друку майбутніх книжок-лауреатів, а також на заповнення полиць власної «Могилянської книгарні», урочисте відкриття якої відбудеться вже 2 квітня. Про книжкові новинки та майбутню книгарню розповідає Директор Видавничого дому «КМА» Віра Йосипівна Соловйова:

– Віро Йосипівно, передовсім хотілося б привітати Вас зі здобуттям стількох нагород! А також запитати, які книжки зараз готуються до друку?

– На прохання читачів ми продовжимо видавати праці Юрія Шевельова. Вже на Форумі видавців у вересні сподіваємося презентувати третій том з літературознавства, упорядниками якого будуть Лариса Масенко і Оксана Забужко. З історичних новинок цього місяця побачить світ збірник розсекречених архівів України з серії «Більше не тасмано», що матиме назву «Радянські органи державної безпеки у 1939–1945 рр.». Документи ГДА СБ

України. 1939 – червень 1941 р.» (упорядники В. Даниленко, С. Кокін). Зокрема, в цьому збірнику йтиметься про запровадження радянського режиму на західноукраїнських землях та підготовку фашистської Німеччини до нападу на СРСР. Друга книжка, яку вже давно очікують, має назву «Українська повстанська армія і Армія Крайова. Протистояння в Західній Україні (1939–1945 рр.)» І. Ільющина.

Крім того, готуємо антологію компаративістики за редакцією Дмитра Наливайка, чекаємо літературних портретів діячів діаспори від Івана Дзюби під назвою «На трьох континентах», готуємо до друку збірник «Правда полинова» з виступами та статтями Євгена Сверстюка та його працю «Гоголь і українська ніч»...

– А в «Могилянській книгарні», що незабаром відкриється, будуть продаватися лише книжки Видавничого дому «КМА»?

– Ні, у книгарні будуть представлені книги різних видавництв України більш гуманітарного спрямування. І ви вже можете в цьому пересвідчитися, бо ми навіть дещо поспішили з відкриттям. Зазвичай це процес тривалий, але в нас пішло багато часу на отримання дозвільних документів через фонд держмайна. Два роки ми не могли оформити договір оренди, а потім ще потрібно було отримати значну кількість супровідних дозволів. Зараз поступово заповнюємо полиці книжками, щоб до

офіційного відкриття 2 квітня не мати з цим проблем.

По правді сказати, нині багато видавців ошукані, тому що книгарні, що відкриваються, часом замовляють літературу і не розраховуються потім за неї, тому доводиться витрачати час і на те, щоб довести, що нам можна довіряти.

– Як Вам вдалося «мовити саме Надію Олексіївну Павлюк очолює «Могилянську книгарню»?

– Надія Олексіївна працювала тривалий час у книгарні «Сяйво», вона чудовий організатор зі значним досвідом. Ми познайомилися з нею, коли пані Надія вже була менеджером з продажу книжок газети «День». Тоді я

її відмітила як активну, ініціативну та відповідальну людину, і запропонувала їй консультувати мене у всіх питаннях, пов'язаних з книгарнею. Але в пр-

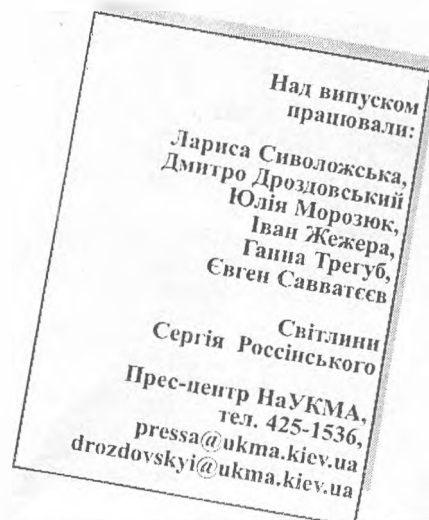

оцесі Надія Олексіївна настільки захопилася роботою, що одного разу сказала мені: «Ой, як у вас буде цікаво!» От тоді я їй запропонувала їй очолити книгарню, тим більше, що вона дуже хотіла мати спілкування зі студентами, з молоддю.

– Окрім книжкової торгівлі, Ви, вочевидь, плануєте якісь культурологічні, презентаційні заходи..?

– Поки що ми поспішаємо заповнити книжкові полиці та організувати офіційне відкриття, на яке вже, до речі, згодні прийти Євген Сверстюк, Іван Дзюба, Дмитро Павличко, Микола Жулинський. Подальший план заходів ще не розроблений, тож просимо студентів і викладачів надавати свої пропозиції. Що ж до пропозицій від самих письменників, то Марія Матіос найпершою збиратиметься зробити в нашій книгарні свою автограф-сесію. Тож слідкуйте за оголошеннями!

Спілкувалася Юлія Морозюк,
студентка ФГН-4

UKMA Library * Book

0495850